

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kispeszt, Thököly-út 18.

Mindnyájan, egyakarattal együtt.

Ap. Csel. 2 : 1.

A világtörténelem nem ismer fontosabb összejövotelt, mint amelyen volt azoké, akik ama nevezetes zsidó ünnepen, pünkösdkor, gyülekeztek össze Jeruzsálemben. S az a három szó, amelyet címünkben olvasunk, nagy súllyal kell, hogy bírjon mindazok lelkében, akik a Krisztus egyházáért akarnak dolgozni. Mert ezek a szavak magyarázatát adják annak, hogy a Szentlélek kitöltésének mik voltak az emberi előzményei. Minél világosabban látjuk, hogy a Szentlélekre az egyház munkásainak feltétlen szükségük van, annál gondosabban tanulmányozzuk mindazokat a szentírásbeli helyeket, amelyek a Szentlélekkel állnak vonatkozásban. Jól tudjuk, hogy az ige és a szentségek által adatik a Szentlélek. De íme az ige és a szentségek megkövetelik, hogy többen legyenek együtt. Együtt legyenek testileg is.

Szükséges tehát, hogy egész lelki világunkkal, érzéseinkkel és akaratunkkal állandóan bekapcsolódjunk az egész keresztyénség lelki és szellemi közösségébe. De ez nem elég. A testi együttlét, a térben való együttlét is megkívántatik. Éppen ezen a ponton terhel bennünket sok mulasztás és itt fenyegeti egyházi és vallási életünket az elsorvadás, kiszáradás veszedelme.

Úgy vehető észre, hogy a keresztyének nem szeretnek együtt lenni. Istentiszteleteinket is iparkodunk minél rövidebbre szabni, mert állítólag nagyon el vannak foglalva. Emberek, akik egy-egy színi előadásnak egy egész estét tudnak odaszánni, számolják a perceket, hogy a prédikáció 15, avagy 17 percig tartott-e. S hogyha az egész istentiszteletet nem sikerült egy órának, vagy ötnegy órának a keretébe beleprésselni, akkor már észrevételezünk és kifogásolunk.

Az ige hirdetésnek kell olyan lebilincselőnek, megkapónak, sokszor csupán eredetieskedőnek lenni, hogy az emberek egy háromnegyed órás prédikációt zúgolódás nélkül kibírjanak. Az oka ennek a visszás helyzetnek az, hogy elvesztettük az érzéket az együttlétnek rendkívül nagy jelentősége iránt. Képtelenek vagyunk magunkra vállalni azt a keresztyén életfegyelmézést, amelyet az együttlét megkövetel s meglazult a szeretet köteléke, amely bennünket összefűz. Ugyanezt a rohanást tapasztaljuk közgyűléseinken is. A tagok alig várják, hogy búcsút mondhasanak a gyűlésnek és egymásnak. Vizsgáljuk csak meg a magunk és a gyülekezetünk életét ebből a szempontból s azt gondolom, igen meglepő eredményekre fogunk jutni.

Ott, ahol vitatkozni lehet, ahol a vélemények eltérnek vagy ütköznek, órákat tudunk eltölteni. Ellenben ahol egyakaraton vagyunk, ott a dolog csakhamar unalmassá lesz és igyekeznünk szabadulni. Jézus azt mondta, hogy az ő tanítványait arról lehet megismerni, hogy szeretik egymást. Ez talán túlságosan egyszerűen hangzik. Mi valami nagyobb dolgot szeretnénk cselekedni, valami feltűnőbbet. De csak maradjunk meg annál, amit Jézus mond: egy ismertető jelünk van, az, hogy egymást szeretjük. Ha ez nincs meg, akkor lehet sokféle más ismertető jelünk, de egyik sem vall

arra, hogy a Jézus tanítványai vagyunk.

Mindnyájan, egyakarattal, együtt: szeretetben, munkában, szolgálatban. Ebből indulhat ki a keresztyénségnek egy, a mainál tartalmasabb és hasznosabb korszaka. Mert ez a világ is azt várja a keresztyénektől, hogy egy olyan életformát mutassanak be gyakorlatilag, amely a szereteten alapszik. Hiába akar-nánk akármiféle mesterfogásokkal élni, hogy összjöveteleinket vonzóbbá tegyük. A formák csődöt mondanak, ha nincs a szívünkben egymás iránti buzgó szeretet.

Kunos Jenő leveleiből.

I.

Hankow, Wuchang 1941 márc. 24.

Mondanunk sem kell, hogy a missziói hátvéd tömörülése Győrött őszinte örömet és Isten iránti hálát váltott ki belőlünk. Az a csendes otthoni szervezkedés épen akkoriban történt, amikor Istennek úgy tetszett, hogy beleállítson a gyakorlati munkába. Igaz, hogy munkahelyünk nem a mi álmaink helye, vagyis nem Hunan, de a hely nem is fontos. Az is tény, hogy még mindig jött-menteknek érezzük magunkat ezen a helyen, de mikor volt a misszionáriusnak „marandó városuk”. Finn testvéreinkkel szeretnénk megosztani örömet és bánatot — a tegnap érkezett levél szerint is a testi kimerülés mellett, betegségek is gyötrik őket: egy egész finn család trachomát kapott, a másik tüdőjén tuberkulózist állapított meg az orvos, na meg malária, májbaj, vakulás veszélye fenyegeti egyiket, avagy a másikat — és még kell elégedni azzal, hogy készülünk a segítségre olyan módon, hogy már most igyekszünk megtanulni a munkából, amennyit lehet. S még hozzá finn kollégáink biztatnak bennünket, hogy a mi megakadásunk is a jövőendő munka szempontjából bizonyára előnyös lesz. Isten a mi esetleges téves-tervezgetéseinket is céljai szolgálatába állítja. Pált terveinek megváltoztatására kényszerítette a Lélek, amikor „nem engedé őket” Bithiniába

jutni (Csel. 16:7), minket meg arra készítetnek a külső körülmények.

Mivel Németh esp. úr levelében már jóval ezelőtt beszámoltam arról, hogy mi módon jutottunk ide és hogy mi a munkánk, most nem bocsátkozom ismétlésekbe, mert bizonyítást a Missziói Lapok is tudósították a Testvéreket erről.

Annak ellenére, hogy nem vagyunk lekötve semmi tekintetben ehhez a misszióhoz, ők mégis sok anyagi előnyt nyújtanak nekünk és ami a legfontosabb, munkaterületet nyújtottak nekünk, kik még nagyon is kezdő misszionáriusok vagyunk. Az itt végzett missziói munka is nagyon kezdődő jelleget mutat. Miért? Azért, mert az első ötven év eredményeként előállott gyülekezet szétszóródott az utolsó tagig. Ki erre, ki arra vette útját. A régi gyülekezet helyére új-gyülekezetet toborzott már az Ige szolgálata, amely most naggyobbára a két kínai lelkész és néhány tanító, meg egy evangelista nő vállaira nehezedik. Az csak természetes, hogy sokan még gyerektáplálékkal élnek és a keresztyénségben még kisedek. Lelki-, szellemi szegénységüknél talán még sokkal súlyosabb az anyagi nincstelenségük. De a nehéz idők járása mégis fogékonyá tette sokaknak a szívét.

Bizony, most lenne sokkal inkább írni való, mint a korábbi hónapokban. Hogy keveset írtam, annak az talán az oka, hogy csupán Tompa Mihály ma-

dara csicsereghetné el fiaihoz mindazt, amit sokszor el kellene mondani. A mai időkbén mégis inkább Reményik Sándor nyelvén kellene beszélgetnünk, akinek öt-hat évvel ezelőtt Pesten kiadott verseskötetének címe jelölne meg leghívebben a végzett munkát. Romon virág. Jól lehet soha nem voltam Erdélyben, mégis itten a távolban jól meg tudom érteni az erdélyi evangélikusok és reformátusok küzdelmét a templomért és az iskoláért. Olyan szomorú, amikor a hatóságok meghúzzák a vészharangot egy-egy felekezeti iskola felett. Nekünk magyaroknak kijutott a küzdelemből a történelem folyamán, különösen nekünk evangélikusoknak, de mégis „tartottuk a templomot és az iskolát és megtartott bennünket a templom és az iskola” — mint az erdélyi ref. püspök mondotta tavaly.

Ebben a Budához hasonló, dombokkal tagolt, ódon és keskeny utcájú városban — ellentétben a Pesthez hasonló, modern Hankow-val —, öt misszió vegetál, tengődik, helyesebben közülük a svéd virágzik, lévén emberanyaggal, munkásokkal legjobban ellátva. A többiek hatalmas épületei, iskolái, kórházai, elhagyottak és árvák, amelyek a régmúlt időkről regélnek. Itt sokkal inkább megkötött minden. Pl. amikor átjövünk Hankowból, akkor nemcsak a személyazonossági igazolványunkat kéri, hanem belekukkantanak a kofferunkba is, ha épséggel hozunk át valamit. Ilyen okokból az angol-amerikai misszionáriusok más helyre költöztek, avagy éppen hazamentek szabadságra.

A methodisták, anglikánok, congregationalisták, a C. E. és a svéd szabad egyház gyülekezeteihez tartozók (vagyis az öt itteni misszió keresztyénei, a kath. kivételével természetesen), minden hónapban tartanak közös imaórát. Legutóbb a svédek templomát töltötték meg a férfiak és nők. Tekintve, hogy este nem lehet sehova sem menni, minden ilyen megmozdulás napközben van. Ez az imaóra pl. minden hónap első péntekjén délután 2 órakor.

A svédek barátságos temploma beillene akármelyik városi gyülekezetünk istenházának. Kis aprisziban van az oltára, feszülettel és gyertyákkal, tőle jobbra faragott, alacsony szószék, a lila bőjtü paramentumon csillogó aranykereszt koronával. Barátságos benyomását még csak fokozza, hogy fapadlós, ami pedig eltér minden eddigi látott kínai templomtól.

Maga az egész imaóra is elütött a rendes kínai istentisztelet zajos, mozgolódó jellegétől. Mindenki csendes és áhítatos volt. Látható volt ugyanis, hogy minden gyülekezetből azok jöttek, akiket hozott az imádság lelke, akik között az Úr már régebb idő óta végzi az ő munkáját. A rendes vasárnapi, avagy épen hétköznapi alkalmakra számosan vetődnek be olyanok is, akik azelőtt soha nem voltak templomban. Honnan tudnák, hogy ott csendben kell lenni. Azután az édesanyák magukkal hozzák a kis gyermekeiket, akik nem tudnak egész idő alatt egyhelyben ülni, sétálgatnak, sírnak. A templom-ajtó nyitva szokott lenni még télen is. Megtörténik, hogy valakit elhívnak a templomból az istentisztelet alatt, másvalaki meg épen a kulcsért jön be és megy el vele. Az ilyesmi az ittenieket a legkevésbé sem zavarja és mi is hozzászokunk. Az egyik idősebb misszionárius mondotta nekem legutóbb, hogy ő már úgy hozzászokott a mozgolódáshoz és lármához, hogy amikor hazájában először prédikált hazatérése után, bántotta és zavarta a nagy csend, amellyel őt hallgatták.

Az ilyen egyetemes imaórák azonban már egész másról tesznek bizonyosságot. A zajhos szokott kínaiak is el tudnak csendesedni és némulni a dicsőség királya előtt.

Az Úr Jézus szavaival fejezem be leveletem: „A beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet.” (Ján. 6:63.)

II.

Kelt: 1941 március 30.

Volt öröm Kunosék házatáján, mikor a márciusi Missziói Lapokkal és Ker. Igazsággal megérkezett hosszú leveletek és az ajándékkönyvek, melyek igen jó állapotban jöttek meg kivételesen. Mióta az otthoni lapok címünket leközlítették, a levelek özöne indult meg Kína fele. Nem túlzok, ha azt írom, hogy egy hónap leforgása alatt 50 levelet és lapot kaptam. Nem egy közülük lelkieléledt is jelentett, fölemelt, bátorított, majd mások naív képzetek eloszlatásához adnak témát. Jó ilyesféle leveleket is venni. Az egész levléradat meggyőző mindenkifelett arról, hogy odahaza „magától” olyan missziói munka folyik, amelyet semmiféle emberi tervezetessel nem lehetett volna elérni. Az alapok is olyan szélesek kezdenek lenni, hogy arra lehet építeni akkora „missziói épületet”, amekkorát az Úr enged. Isten nemcsak ura,

hanem munkása is a maga szőlőjének. Nélkülünk is munkálkodik.

Már egyszer írtam arról, hogy jelenleg hol vagyunk. Most újra meg kell említenem, hogy igen nagy szolgálatot tett nekünk az amerikai C. E., amikor ezt a házat minden berendezésével együtt teljesen ingyen átengedte nekünk és munkalehetőséget adott házi-áhitatok, vasárnapi iskolák és iskolai tanítás útján. Jóllehet semminemű felelőséget nem raktak ránk, mert hiszen elárvult gyülekezetek gondját önként vállaltuk, de mi mégis érezzük a lelkekért való felelősség súlyát. (Erről az amerikai missziói állomásról hazahívták a munkásokat, ill. el kellett menniök, japán megszállás lévén. Szerk.) S ebben segítettetek Ti, akik Aron és Hur szolgálatát vállaltátok. Amikor nekünk szolgálati lehetőséget adtak, ugyanakkor mi pusztá jelenlétünkkel is mondunk valamit az elárvult gyülekezeteknek és misszióknak. (Ezen a vidéken esetleg lehet arról szó, hogy teljesen át tudnánk venni mi magyarok egy missziói állomást. Ez azonban még csak álom és sok tárgyalás és imádság eredménye lehet, azért mindenkit szeretettel kérünk, hordozza ezt a tervünket is — Isten akarata szerint — imádságaiban. Szerk.)

III.

Hankow-Wuchang 1941 ápr. 4.

Nem fordult még elő, hogy ilyen sokáig ne küldtem volna közös levelet a Kedves Misszióbarátoknak. Az is most történt meg első alkalommal, hogy volt olyan hét, az elmúlt márciusban, hogy tízenként vettük a leveleket. Drága, megnagyobbodott hazánk minden részéből kerestek fel bennünket biztató, bátorítóhangú levelekkel. Szerettem volna már réges-régen válaszolni sokaknak, de soha nem jutottam tovább az anyaggyűjtésnél. Kisebb papírdarabkákra feljegyezgettem, hogy mi mindenre kellene választ adnom. Csak épen az a pár óra hiányzott, amidőn a választ papírra vehettem volna. Őszinte köszönetet mondok e mostani levelem elején tehát mindazoknak, akik ilyen látható módon is bizonyítékát adták imádkozó, áldozathozó szeretetüknek. Nem egy levél a hazai levegőn kívűl igazi lelkieledeft és lelkiiltalt hozott a számomra. De voltak a vett levelekben tagadhatatlanul olyan kérdések is, amelyeket alkalomadtán meg kell világítanunk, mert a missziói munka nem ismeréséről tesznek bizonyosságot, amennyiben azt némelyek nagyon gyors,

egész falvak megkeresztelésének képzelik. Ezek az utóbbi csoportba tartozó levelek is nagy segítséget jelentenek számomra, mert így a jövőben nem egy fogalmat, dolgot, én is másképen fogok leírni. Hiszen számtalan olyan dolog adódik itt Kínában, ami az én számomra természetes, magától értetődő, de ami nem olyan mindennapi a Kedves Testvérek számára. És ezek a számomra magától értetődő dolgok annál inkább szaporodnak, minél tovább élek ennek a népnek körében, mert annál inkább hasonulnak gondolataink, szokásaink az itteniekéhez.

Épen ebben az órában két hónapja annak, hogy erre a mostani helyünkre költöztünk. És ebben a pár hónapban észrevétlenül surrantak el mellettünk a napok. Amennyire sok a külföldi a hatalmas Jangce folyó északi oldalán fekvő Hankow kereskedelmi gócpontban, annyira kevés a déli oldalon fekvő Wucsangban. Két hónapja mondhatjuk csak el, hogy teljesen kínai környezetben élünk. A legközelebbi szomszédainkhoz, a svédekhez, jó negyedórás sétával juthatunk el. De oda is ritkán megyünk, mert nappal megannyi foglalatosság köti le az időnket, este pedig nem tanácsos végigmenni az utcán, hacsak nincsen valami életbevágó dologról szó. Az csak természetes, hogy éjjel több japán katonai járőrrel vagy őrszemmél találkozna össze az ember a kivilágítatlan utcákon. Ezért van pl. minden hétköznapi összejövetel (imaóra, kateóra stb.) kizárólag nappal. Így mindenki elérheti otthonát a sötétség beállta előtt.

Biztató volt olvasni arról, hogy odahaza sokan vannak, „akik szent ürelmetlenséggel zörgetnek, hogy a mennyei Atya nyissa meg előttetek a munkától még elválasztó kapukat“. Ugyanezért eszedetek a febr. második közgyűlésünkön együttlevők. Ime, két nappal később már kapu nyílt a munkához. Igaz ugyan, hogy nem Hunánban, ahova vágyva-vágyódunk, de mégis lelketmentő szolgálathoz állhattunk bele. Több üres helyet kellene betöltenünk a mi kezdő munkaerőnkkel! S amikor már önmagunkat vádolgattuk, hogy miért kerültünk bele többedmagunkkal a zsákutcába, amikor a finn mezőn olyan hiány van munkásokban és amikor olyan sokan sinylődnek, szenvednek betegségeikben, akkor jött a hunáni finn missziói felügyelő levele. Először elsorolja az okokat, hogy miért lenne valóban nagy szükség minden egyes új erőre, de az-

után így folytatja: „Várjatok csak türelmesen, mert ennek a leckének megtanulására nagyon nagy szükség van és áldássá válik a munkában a jövődőben. Isten mindent legjobban vezet, még a mi esetleges tévedéseinket is. Mi bizhatunk abban, hogy Ő vezet bennünket az Ő jó akarata szerint és minden bizonynyal ott is táruul előttetek munkaalkalom.“ Mi magunk úgy éreztük, hogy

Hunanban kell dolgoznunk és Isten megengedte, hogy itt munkálkodhassunk. Mert itt valóban nem kell, de lehet és szabad dolgoznunk. Akármennyire úgy érezzük is, hogy próbatér csupán ez az itteni munka, mégis a jövődő szolgálattunk épen olyan lesz, mint a mostáni kezdet. Amilyen hűségesek leszünk most, olyan hűségeseknek bizonyulunk akkor, amikor sok bizatík reánk.

„Isten olyan jó.

A misszió tapasztalata bizonyítja: A gyülekezet az úrvacsorából él és ha egy egyház elveszti a szentséget, meghal.

Mit jelent a szentség a gyülekezetnek? Újguineában egyszer az erdőben ünnepelték az úrvacsorát. Gyülekezeti nap volt. A meglévő templomok egyike se képes befogadni az odaözönlő embereket. Az erdőben készítenek helyet az ünnepnek. Az egész napon át Isten ígéje alatt voltak. Most aztán leszállt az est és összegyülekeztek a szent vacsorára. Az óriásfák árnyékai fenyegetően emelkedtek az ég felé. Ifjak gyűruje vette körül a gyülekezetet és mivel más világosság nem volt, lobogó pálmafáklyákkal világítottak. A misszionárius a mély csöndben mondja úrvacsorai beszédét. „Jézus azon az éjszakán szerezte az úrvacsorát, amelyen elárulták. Az Úr vacsoráját veszíték, mint már olyan gyakran, éjnek idején. Ugyanezen az éjszakán ti is elhagyhatjátok Mestereteket hitetlenségéből, közönyösségből és a bűn iránt

való szeretetből és Ő mégis néktek adja magát.“ Aztán kiosztotta az úrvacsorát, a gyülekezet szüntelen halk éneklése közben. Amikor az utolsó hangok elhangzottak és az áldást mondta, senki sem emelkedett föl, hogy elmenjen. Valamennyien ülve maradtak. Sokáig csönd uralkodott. A misszionárius végül még egyszer előrelépett és megkérdezte: „Akar-e valaki még mondani valamit?“ Kis idő multán válasz jött: „Isten olyan jó és mi olyan rosszak vagyunk, hogy nem tudjuk, mit is mondjunk.“ Lehet-e mélyebbet mondani az úrvacsora jelentőségéről, mint amit ez a pápua mondott gyámoltalan szavakkal? Csodálkozó háladatossággal igyekszik megmérni Isten ajándékának nagyságát és csak egy mértéket talál: az ember Istentől való eltávolodásának mélységét. Ez a mérték azonban túlkicsi. Isten nagyobb szívűnk-nél. Lehajol: Vegyétek, egyétek. Ez az én testem. Ez az örök élet.

Zarándi Attila.

Isten ígéje a pogányok között.

Lehmann missziói felügyelő.

I.

Isten ígétjét hirdetik és hiszik.

28.000 evangélikus misszionáriusból álló hadsereg és a több mint 200.000 úrvacsorára jogosult bennszülött keresztényen viszi ma Isten ígétjét a pogányok közé — A kereszténynek egy ellensége Keletafrikában eljön a keresztelésre készülőkhöz. „Mi vezetett ide téged?“ Újtestamentumot tart magasra és így szól: „Királyod ígéje vitte ezt véghez.“ Gyakran órákosszat ül e fölé a könyv fölé hajolva, az időről is elfeledkezik.

Az ige nem engedti többé szabadon. — Kínában egy öreg beteges férfi feleségével háton viteti magát a közeléző templomba, mert az élet ígétjét akarja hallani, amely kardként hatolt lelkébe; életét sötét multra és boldog jelenre osztotta. — Ifjú brahman jön az egyik indiai missziói állomásra és megkeresztelését kéri. Ő egy bálványpap fia nem tud résztvenni többé a bálványimádásban, mert az élő Isten ígéje szívébe hullott. Az egész falu föllázad ellene. Rokonai megrohannák. A szülői ház ajtaja bezárul szeme előtt. Ő azonban megmarad az „egynél, mert az mindent pótol!“

II.

Isten igéjét fordítják, olvassák és hiszik.

A Bibliát máig részben vagy egészen 1002 nyelvre fordították le, az 1903-ban volt 611 fordítással szemben. Egyedül Afrikában a fordítások száma 88-ról (1903.), 262-re (1938.) emelkedett. A Bibliák és bibliarészek kelendősége sok száz százalékkal növekedett az egész világon. A Németországban nyomtatott 10.000 suaheli nyelvű Biblia néhány hónap alatt elfogyott, úgy hogy gyorsan ki kell nyomtatni a második kiadást. Pl. egy mohamedán olvassa az Újtestamentumot Indiában. Az ige legyőzi őt, úgy hogy engedi magát kitaszítani és árulónak nevezni. Tud nyugodt és szilárd maradni és örvendezőn lép be a keresztelés kapuján a Krisztushívők gyülekezetébe.

Isten nyomtatott és hirdetett igéje olyan hatalmasnak bizonyult, hogy az evangélikus pogánykeresztények száma az utolsó 10 évben több mint 50%-kal 13 millióra emelkedett. Adjunk hálát ezért Istennek! De

III.

Több mint egy milliárd pogány Isten igéje nélkül él.

Az emberiségnek több mint kétharmada, tehát 1,380.000.000 pogány még nem szerzett tudomást „Isten üdvözítő kegyelméről, amely megjelent minden embernek!” Mindenhol vannak el nem foglalt területek Afrikában is és Indiában, ahol például 500 bennszülött álla-

mot misszióilag még nem foglaltak el. Olyan gyéren szállták meg a munkamezőket, hogy Afrikában 20.000, sőt Indiában 70.000 pogány jut egy misszionáriusra. Amikor a gyarmati kormány Uj-guineában két keresztyén tanítót elvett egy még pogány törzstől, a pogányok sürgősen kérték a küldöttek visszatérését. Amikor ez nem volt lehetséges, a pogányok fájdalomban kihatították füllüket, köfejszével levágták ujjait, sőt egy törzsfőnök föl is akasztotta magát. Lehet-e ilyen tények láttára joggal állítani, hogy a misszió tolakodik? Nem hallható-e itt tisztán és világosan megkínzott és az örvendetes üzenet után sóvárgó emberek szörnyű sikoltása?

„Jöjjetek újból ezekkel az örvendetes hírekkel! Örömmüzenetetek más emberekké tehet bennünket!” mondták a beduinok, amikor első ízben hirdették nekik az örvendetes üzenetet.

IV.

Az egyház missziói munkájának tovább kell haladnia!

Nem a végnél, hanem a kezdetnél tartunk! Te, keresztyén testvérem, gondoldj arra: felelősségünk egy részét az jelenti majd ama napon, vajjon életünkben szorgalmasan és hűségesen segítettünk-e Istennek a Jézus Krisztusban az egész világ Megváltójában megjelent szeretetéről szóló örömmüzenet terjesztésében! Mivel a missziói munka a gyülekezet állandó kötelességéhez tartozik, azért rá is áll a legmélyebb értelmében a délafrikai keresztények üdvözlése: „Holnap se fáradj el!”

Missziói imaóra.

1941. évi jelmondatunk: „Keressétek az Urat és éltek.” Amos 5:6. — Imá-óránkon (június 10.) legyen elmélkedésünk tárgya az isteni világkormányzásunk az a rendje, hogy egyedül az igazság magasztalja fel a nemzetet. — Alapigénk: „Az igazság felmagasztalja a nemzetet; a bűn pedig gyalázatára van a népeknek”, Példab. 14:34; továbbá: „Eljőnek a népek mind, amelyeket alkottál, és leborulnak előtted Uram, és dicsőítik a te nevedet” 86. Zsolt. 9.

A világtörténelem ritmusa nem egyforma. Most olyan korban élünk, amikor a népek életében óriási és rohamos változások mennek végbe minden terü-

leten. Az egyház, és pedig éppen missziói megbízatása és feladata miatt, nem lehet közömbös ezekkel a változásokkal szemben. Tagjai vagyunk saját nemzetünknek és tartozunk ennek azzal, hogy hű sáfárok legyünk a nekünk adott talentomokkal. Közre kell munkálnunk nemcsak az egyes ember, vagy az egyház, hanem egyúttal nemzetünk javán is. Magyar nemzetünk felvirágzása, üdve minden magyar ember lelkiismeretbeli kötelessége, elidegeníthetetlen joga és életünknek egyik drága tartalma. Azért jó, ha tudjuk, hogy a mi nemzetünk dicsősége is az igazságon fordul meg, amelyet képvisel s azon, hogy ezt az igaz-

ságot hogyan képviseli és hogyan való-
sítja meg egész életberendezkedésében.
A magyar evangélikus missziói munka
akkor lesz igazán magyar és igazán
evangélikus munka, hogyha ennek a mis-
zióknak támogatói és munkásai egyaránt
iparkodnak a magyar életet igazzá tenni
Isten kegyelméből a Krisztus által. Ipar-
kodnak azon, hogy a magyar is egy le-
gyen azok közül a népek közül, amelyek
leborulnak Isten előtt és szívvél, szájjal,
cselekedettel dicsőítik Isten szent nevét.
Egyidejűleg és elválaszthatatlanul van-
nak kötelességeink a saját nemzetünk és
más nemzetek irányában. Egyformán

kell munkálkodnunk a belmisszióban és
a külmisszióban. Így visszük előre Isten
ügyét és növeljük Isten dicsőségét ebben
a világban.

Ima: Mindenható Isten! Szentlelked-
del vezérelj és irányítsd kormányzókat
és mindazokat, akikre nemzetünk és or-
szágunk vezetését bíztad. Adj nekik
ezekben az időkben kiváltképen való
bölcseiséget, értelmet, tanácsot és erőt.
Hogy engedelmeskedjenek a te szent
akaratomnak és megvalósítsák isteni cél-
jaidat. A mi Urunk a Jézus Krisztusért.
Amen.

H I R E K

Budapesti missziói összejövetelen,
május 12-én Draskóczy László lelkész
tartott előadást az öskeresztyén gyüle-
kezetek missziói munkájáról. A rendkívül
érdekes, sokszor egészen új felfedezése-
ket is magában foglaló, de állandóan az
újszövetségi iratokra és feljegyzésekre
támaszkodó előadás nemsokára nyomta-
tásban is megjelenik. Güttler Vilmos s.
lelkész Ján. 5:30—38 alapján írásmagya-
rázatot tartott. Isten akarata szerint nin-
csen munka az egyházban. Jézust is min-
den munkájában Isten akarata kötötte.
Teljesen oda kell kötöztetnünk Isten
akaratahoz. És csak az a munka helyes
és jó, melyet Isten enged meg. Ne le-
gyen annyi kapkodás, hitetlenkedés, két-
ségeskedés, hanem Istenbe vetett nyuga-
lom és csak azt végezzük el, amire Isten
indít. Tanuljunk meg lázas korunkban
„szent semmivetésben élni“ és várni. —
Minden hétfőn este 7 órakor van össze-
jövetel, melyek közül a hó második hét-
főjén (június 9-én) van külmissziói elő-
adás.

Dr. Gyimesy Károlyt, az Országos
Luther Szövetség lelkészét beiktatásakor
Németh Károly üdvözölte Egyesületünk
nevében.

A Lipcsei Misszió június 11-én tartja
idei közgyűlését. A nap este az ünnepi
istentiszteleten D. Marahrens püspök
végzi a lelkészi szolgálatot. A másnapi
egyházi konferencián D. Alt lipcsei egye-
temi tanár és Dr. Freytag hamburgi
misszióigazgató tartanak előadást; este
a Központi Színház nagytermében Itta-
meier és Wagner misszionáriusok, to-
vábbá D. Dr. Ihmels, a Lipcsei Misszió
igazgatója beszélnek. Egyesületünk az

idén sem lesz képviselve a Lipcsei Mis-
zió közgyűlésén.

Afrika. Az amerikai Augustana-Synod
hathatósan felkarolta a német misszioná-
riusoktól megfosztott keletafrikai mun-
kamezőket. Támogatásban részesíti mind-
azokat a német missziókat, amelyek 1937
óta az Augustana-Misszióval együtt lu-
theránus alapon missziói egyházszövet-
ségbe tömörültek. Ez a szövetség már
a mostani válságot megelőző esztendő-
kben fokozódó mértékben töltötte be a
hozza fűzött várakozásokat; most pedig
különösen erős teherpóka alá került.
Erőtlen segítséget jelent D. Reusch sze-
mélye, aki miután Irambában kezdett
iskolai munkáját abbahagyta, tavaly a
gyarmat nagy területeit beutazta. Délen
meglátogatta a Berliini és a Herrnhuti
Missziót; északon a Lipcsei munkamezőt
vette gondjaiba. A madsamei kórházhoz
Swanson missziói nővért küldte ki az
Augustana-Synod; azonkívül egy missziói
orvost is rendelnek ki. A lutheránus ala-
pon nyugvó keletafrikai misszió egyház-
szövetség tehát igen hasznos és értékes
szolgálatot teljesít ezekben a nehéz, a
német külmisszióra válságos időkben.

India. D. Sandegren püspök Svéd-
országból visszatért Indiába és átvette
az ottani tamul egyház kormányzását.

**Japáni egyházak elszakadnak az an-
gol befolyástól.** A nemzeti egységpárt
megalapítása és kiterjedt angol kémke-
dési tevékenység fölfedezése a japáni
egyházak nemzetivé tételére és idegen
elemektől való megtisztítására vezetett.
Így pl. a püspöki anglikán egyház ünne-
pélyes gyűlésen elhatározta elszakadását
minden angol, amerikai és kanadai be-

folyástól, hogy lelkileg és gazdaságilag teljesen függetlenné legyen. Az összes nem japán püspököket le kell tenni, ez 7—10 egyházmegyét érint. Hasonló folyamat játszódott le a japáni üdvhadse-
regben is, amelynek munkáját egyébként japán állami körök elősmerték. Ez az egyesülés elszakad a londoni fő vezetőség-
től. — Az orosz-orthodox gyüleke-
zet, amely a tokiói Miklós székesegyház-
zal, mint középponttal, 50 éves fönnál-
lásra tekintet vissza, azáltal tette magát

önállóvá, hogy az eddigi orosz metropo-
lita önként visszalépett, helyét japán lei-
kessel töltötték be. — Vajjon a 110.000
hívót számláló katolikus egyház hason-
lót tesz és elszakad-e a római főtől, az
várható, de valószínűtlennek látszik
amiatt, mert éppen a pápa engedte meg
és ajánlotta már évek óta a loyális csá-
szártszertelenben való részvételt. A német
evangélikus Keletázsia Misszió kezdettől
fogva bennszülött japán lelkészekkel lát-
ta el gyülekezeteit.

Kimutatás

A Magyarhoni Ágostai Hitvallású Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1941. évi április hó 23-tól május hó 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak 1940-re: Arató István Közseg 3 (1),
Szenczy Gábor Nagytarcsa 3 (1), özv. Both János-
né Budapest 1 (1) P.

1941-re: Budapestről: Mokry Eszter 3, Sréter
Ferenc 3 (1), Zalatnay Ottó 3 (1), Undi Imréné 3
(1), Reif Pál 3 (1), özv. id. Gléria Jánosné 3. —
Kispestről: Drenyovszky János 3, Enyedí Imre 3
(1), Gulyás Sándorné 3. — Nyiregyházi missz. i.-
egylet 26, Farkasinszky Lajos Özd 3 (1), Ev. egy-
ház Cinkota 3 (1), Prot. katonai egyházközség
Székesfehérvár 1, Balikó Lajos 3 (1), Donner Samu
Győr 1 (1), Puskás Jenő Beled 1 (1), Ev. egyház
Veszprém 1 (1), Gerenesér Zsigmond Móríchida 3
(1), Fridrich Lujza Sopron 1, Marcín Andrásné
Csorvás 1 (1), felsőöri Nagy Istvánné Szeszélyes-
Ogyalla 3 (1), özv. Fényes Mihályné Nagytarcsa 1,
Pilisí Márton Mezőberény 3 (1), Molnár Gyula
Bakonyszombathely 3 (1), Foltin Brunó Borjád 2,
özv. Kunos Jánosné Kissomlyó 3 (1), Lányi Irén
Kiskőrös 3 (1), Mezős Sámuel Edeleny 1 (1),
Király Gizella Kisfalud 1 (1), Schöpf Károly 1 (1),
Romanek Miklósné Esztergom 3 (1), Spiegel-Schmidt
Frigyes Győr 3 (1) P.

Offertórium: Budapest—Üllői-uti külm. óra
19.52, Bányai egyházkerület 571 P.

Adományok: Budapestről: Sréter Ferenc 1, Falb
András 1, Radocsay Jenőné 5, Imaközösségi tag
Orosháza 5, Nyiregyházi m. fiókegylet tiszta jöv.
25% 31.30, Nádasdi gyermekgyülekezet 8, Dre-
nyovszky János tanítványai Kispest 35, Balikó La-
jos Erd 1, Mihályi ev. el. isk. 7.46, Asbóth Li-
dia Sopron 3, Nagy Gábor Újmalomsok 2, Kazány
Vilmosné Felsőöd 1, felsőöri Nagy Istvánné Ó-
gyalla 1, Dicsa Ferenc Kiskőrös 1, Pilisi Márton
Mezőberény 3, Reszegei Gézáné Gyöngyös 2 P.

Perselygyűjtés: Budapestről: N. N. 56.66, Vi-
kár Kálmáné 3.06, Lázár Szilárdné 9.72, Kriska
Iren 3, özv. Dózsa Árpádné 3.21, Bérci Piroksa 3,
Kispest—Wekerletelepi bibl. órák 11.64, Gulyás
Sándorné Kispest 10.20, Lelkészi hiv. Bakony-
szombathely 3.76 P.

Gyermekszövetség gyűjtése: Kispesti vas. isk.
3.66 P. Bélyegért: ifj. Rimár Jenő útján: Ormos-
puszta 10, Nitschinger János tanítványai Sopron 4,
Kovács László útján Nagyvárád 5 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről:
Ostya Ferenc 100, dr. Molnár Gyula 3, Zalatnai
Ottó 1, özv. Vásárhelyi Dezsőné 3, dr. Nagy La-

jos 20, Végh Emilia 2, Trenka Tamásné 15 P. —
Aszódról: özv. dr. Zundel Frigyesné 10, Zalan
Frigyes 5, Ev. leánynev. int. Kada Judit útján
4.40 P. — Horváth Józsefné Szurdik 2, D. Gy.
Balatonszepezd 3, Asbóth Lidia Sopron 5, Nagy-
szebeny Rudolfiné Pécs 2, Sághy Jenő Balaton-
szárszó 2, ifj. Luther Szöv. szeretetv. jöv. Gyula
42.78, Imaközösségi tag Orosháza 5, dr. Kell Ist-
ván Monor 3, Gerth Hermin Klotildiget 2, Győri
missz. fiókegylet 50, „Atom” Mezőnagymihály 5,
Pilisí Márton Mezőberény 3, Acsai egyház offert.
15, Túrmezei Sándor Tokaj 2, Mezős Sámuel
Edeleny 1, Király Gizella Kisfalud 1, özv. Ker-
tész Lajosné Várpalota 2 P.

Cél megjelölése nélkül: Solymár András Özd
5, Brhlik Györgyné Békéscsaba 1, Hrek Gyuláné
Kispest 2, özv. Spratek Lipótné Sopron 1, dr.
Seregély Pálné Celldömölk 1, Veöreös Elemér
Közseg 1, Karsay Jolán Győr 1, Kutas Emil Buda-
pest 1, Kaposvári Vilmos Hódmezővásárhely 1 P.

Használt bélyegek eladásából: Danhauser László
útján 18 P.

Használt bélyegét és staniót adtak: Petriko-
vics Ilona Nyiregyháza, Kertész Lajosné Várpa-
lota. — Orosházáról: Domaniczky Irén, Tóth
László, dr. Kovács Sándorné Budapest.

Újonnan belépett tagok: Enyedí Imre Kispest,
Farkasinszky Lajosné Özd, Ev. egyház Cinkota,
Prot. katonai egyházközség Székesfehérvár, Balikó
Lajos Erd, Puskás Jenő Beled, Ev. egyház Vesz-
prém, özv. Kunos Jánosné Kissomlyó, felsőöri
Nagy István Szeszélyes-Ogyalla, Romanek Miklósné
Esztergom, Petróczy János Nagyvázsony. —
Győrből: Macher Pál, Macher Béláné, Gyarmati
Imréné, Schmikl Gizella, Bódogh Jánosné, Batori
Sándorné, dr. Weisz Aladár, Wenhart Erzsébet,
ifj. Haas Géza, Haas Gyula.

**Rendes tag évi díja 4 P, pártoló tag legalább
2 P-t fizet,** ennek ellenében a lapot ingyen kapják.

Szeretettel kérem a tagokat és hittestvéreket,
hogy a pénzküldeményeknél szíveskedjenek meg-
írni: tagdíj, előfizetés, offertórium, adomány, gyűj-
tés, vagy milyen célra küldendő el a küldött
összeg. Aki ezt elmulasztotta és a „Cél megjelö-
lése nélkül” c. rovatban olvassa nevét, az szíves-
kedjek engem értesíteni az összeg rendeltetéséről,
mert ellenkező esetben azt adományként könyve-
lem el.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1941 május 22-én.

Rimár Jenő, pénztáros,

XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 497-189.

Csekkszám: 16.188.